

Der er jo forskellige muligheder for at lægge pres på uafhængige medier, f.eks. er der mulighed for at true dem på deres økonomiske eksistensvilkår, der er mulighed for at lade være med at give interviews til journalister, man betragter som kritiske, eller man kan f.eks. undlade at invitere dem til middag på Marienborg.

Så er det ikke det, som regeringen først og fremmest skal kigge på: Er vi nu omhyggelige nok med at værne om pressefriheden? Er der en ægte armslængde?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg tror, vi må sige, at pressefriheden i Danmark har ganske gode kår. Jeg vil også sige, at selv om jeg jo jævnt hen også kommer i den situation, at jeg synes, at én dækning er bedre end en anden dækning osv., så betragter jeg faktisk generelt journalisterne her i landet som dygtige og kompetente og frem for alt uafhængige og selvstændige. De lader sig ikke påvirke af, at politikerne himler op om, at de er utilfredse med det ene eller det andet. Forhåbentlig lytter de så, hvis de bringer decideret forkerte oplysninger. Det synes jeg i øvrigt også er både en ret og en pligt for politikere såvel som alle andre at påpege; hvis der i nyhedsformidlingen optræder deciderede fejl, må det påpeges.

Men det kan man da også gøre, uden at der i det ligger trusler eller pression, så jeg må sige til fru Elsebeth Gerner Nielsen: Jeg synes egentlig, pressefriheden i Danmark har ret gode vilkår.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jørgen Flindt Petersen har defineret lakmusprøven på armslængdeprincippet på den måde, at et ressortministerium skal sørge for at holde sin truende pegefinger væk fra DR's bestyrelsesformand i en situation, hvor regeringen føler sig under pres.

Er det ikke netop rigtigt, at i en situation, hvor regeringen føler, at den her virkelig får en dårlig medieomtale, er det vigtigt, at netop kulturministeren holder sin løftede pegefinger væk og beskytter institutionen Danmarks Radio? Kan man ikke sige, at det er kulturministerens fornemste opgave at beskytte sin kulturinstitution mod pres fra den øvrige regering? Og mener statsministeren, at kulturministeren har levet op til det?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

For det første er den mail, kulturministeren har sendt, ikke udtryk for trusler eller pression. Kul-

turministeren giver selv udtryk for, at det er et led i en dialog med bestyrelsesformanden, og jeg vil i hvert fald ikke blande mig i, hvordan enkelte ministre foretager sådan en dialog.

For det andet må jeg nok sige, at sammenlignet med, at der her er sendt en mail til bestyrelsesformanden, synes jeg, det er meget nærgående, at der tilsyneladende er socialdemokratiske og radikale ministre, som under euroafstemningen ringer direkte op til indlandsredaktøren på DR Nyheder og brokker sig og er rasende over Radioavisens dækning. Det kan de så have haft deres grunde til osv., men her er der altså virkelig tale om, at man går ind og direkte over for redaktionen prøver at påvirke dækningen af nyhederne om euroen.

Det er dog noget andet end her, hvor kulturministeren altså skriver en mail til bestyrelsesformanden – vel at mærke en bestyrelsesformand, som overhovedet ikke har noget ansvar for nyhedsdækningen, for det hviler på redaktionen. Bestyrelsen er kun overordnet ansvarlig.

Formanden:

Så er det hr. Villy Søvnald for et afsluttende spørgsmål.

Villy Søvnald (SF):

Statsministeren startede jo med at stille op til et stærkt forsvar for ytringsfriheden og gennemskuelligheden i vort samfund. Så synes jeg, at jeg oplevede en svaghed, da vi kom lidt længere frem. Det var på det tidspunkt, hvor jeg spurgte, om vi så ikke godt måtte få lov til at se al den korrespondance, der var ind i og ud af ministerierne. Da mærkede man sådan det flakkende blik og usikkerheden hos statsministeren.

Kl. 14.10

Jeg skal komme med den forbrugeroplysning, at vi har stillet 20 enslydende spørgsmål, hvor hvert eneste ministerium bliver bedt om at redegøre for det.

Jeg har så et eneste afsluttende spørgsmål: Når statsministeren ikke synes, at kulturministeren har gjort noget galt, ligger der da deri en opfordring til, at kulturministeren fortsætter den der aktive diplomatiske form over for medierne, eller ligger der deri, at han skal holde lidt igen, eller ligger der i virkeligheden bare deri, at det må han godt gøre, men det skal ikke være på skrift?